

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Fialy a soudkyň JUDr. Věry Jakubové a JUDr. Ivany Šimové v právní věci žalobce **D** ■■■■■ ■■■■■, narozeného ■■■■■ ■■■■■, bytem ■■■■■ ■■■■■, zastoupeného Mgr. Libuší Hrůšovou, advokátkou se sídlem v Plzni, náměstí Republiky 28 proti žalovanému **Střednímu odbornému učilišti stavebnímu**, se sídlem ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, zastoupenému JUDr. Ludvíkem Röschem, advokátem se sídlem v Plzni, Malá ul. 6, za účasti vedlejšího účastníka : **Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group**, se sídlem Praha 8, Pobřežní 665/21, IČ: 47116617, zastoupeného JUDr. Pavlem Roubalem, advokátem se sídlem v Plzni, Mikulášská 455/9, o náhradu škody na zdraví, o odvolání žalobce, žalovaného a vedlejšího účastníka proti rozsudku Okresního soudu Plzeň – město ze dne 27.1.2015 č.j. 12 C 203/2013 – 426 ve znění opravného usnesení ze dne 26.6.2015 č.j. 12 C 203/2013-453,

takto:

Mezitimní rozsudek soudu prvního stupně se p o t v r z u j e.

Odůvodnění

Rozsudkem ze dne 27.1.2015 č.j. 12 C 203/2013 – 426 rozhodl Okresní soud Plzeň – město o základu žalobního nároku žalobce na náhradu škody tak, že tento základ je opodstatněn do výše 50 %.

Proti rozsudku soudu prvního stupně podali odvolání žalobce, žalovaný i vedlejší účastník.

Žalobce je přesvědčen, že míra jeho zavinění je nižší než 50 % uvážených soudem prvního stupně. Podle jeho názoru soud prvního stupně nevzal v úvahu tu skutečnost, že žalobce byl v den úrazu přidělen do skupiny tří osob (žalobce, H■■■■, B■■■■), která měla vyrábět v rámci praktického vyučování určitý výrobek. Vedoucím této skupiny byl s ohledem na prospěch svědek H■■■■, který rozhodl o tom, že si půjdou vybrat materiál na výrobu zadaného výrobku, když původně přidělený materiál jim na výrobu nevystačil. Žalobce s ohledem na hierarchii a rozdělení funkcí ve skupině uposlechl pokynu svědka H■■■■ a materiál vybírat šel, což ostatně bylo běžnou praxí a nejednalo se o nic neobvyklého. Pouze s ohledem na to, že na žalobce někdo zavolal, tento se lekl a desky, které držel, na sebe pustil, došlo k jeho zranění. Žalobce je přesvědčen, že toto jeho počínání nemůže být posouzeno tak, že je mu za něj přičteno 50 % spoluzavinění na zranění. Žalobce byl v době úrazu nezletilým studentem na počátku třetího ročníku středního odborného učiliště a nebyl ještě natolik vyspělý, aby mohl zcela správně a řádně posoudit své jednání a uvědomit si případné jeho důsledky. Podle názoru žalobce se žalovanému nepodařilo vyvinut se ze své odpovědnosti, neboť bylo prokázáno, že neexistoval žádný interní předpis či pokyn, který by manipulaci s materiálem upravoval. Studenti s materiálem v rámci své praxe běžně manipulovali a tento postup nebyl podle vyjádření svědků ničím neobvyklým. Mistr odborného výcviku žalobce nikterak neupozornil či nenapomenul, že koná něco, co mu není povoleno, a spolužáci, kteří byli incidentu přítomni, nebyli za toto údajné porušení povinností nikterak potrestáni. Žalovaný nezajistil v rámci svých předpisů a školení proškolení žáků o jednoznačných postupech při manipulaci s materiálem a žáci tak běžně s materiálem manipulovali a nakládali. Žalobci se podařilo prokázat, že pro daný úkol měli povoleno si materiál vybrat, a to na základě sdělení mistra pro případ, že jim materiál na výrobu zadaného výrobku nebude stačit. Za podstatnou považuje žalobce výpověď svědka H■■■■, který již v době své výpovědi nebyl žákem žalovaného a jeho výpověď se tak jeví věrohodnější než výpověď mistrů, tj. svědků G■■■■ a V■■■■, kteří jsou stále zaměstnanci žalovaného. Podle názoru žalobce soud prvního stupně správně dospěl k závěru, že žalovaný nezajistil dostatečný pedagogický dozor nad žáky, když v daný okamžik měl jeden mistr na starost velké množství žáků z různých skupin a nebyl tak schopen řádně dohlížet na všechny přítomné studenty. Ti se přitom pohybovali v rizikovějším prostředí než v běžné třídě teoretického vyučování a proto nad nimi měl být prováděn důslednější dohled a dozor, což se v daném případě nestalo. Ačkoli se žáci zřejmě pohybovali v místech, kde se podle vyjádření žalovaného a jeho mistrů sami pohybovat neměli (u velkoformátového materiálu), pedagogický pracovník nikterak nezasáhl, z místa je nevykázal a ani jinak je neupozornil na to, že mají dané místo opustit. Dalším pochybením na straně žalovaného bylo rovněž nedostatečné zajištění volně loženého materiálu o velké hmotnosti; přitom po úrazu žalobce došlo ke změně skladování tohoto materiálu. Žalobce navrhuje, aby odvolací soud napadené rozhodnutí soudu prvního stupně změnil a stanovil, že základ žalobního nároku je opodstatněn do výše 75 %.

Vedlejší účastník nesouhlasí se závěry soudu prvního stupně a svým odvoláním se domáhá změny napadeného rozsudku tak, že žaloba se zamítá. Poukazuje na zjištění soudu prvního stupně o tom, že žalovaný vydal dne 1.9.2008 školní řád, s nímž byl žalobce seznámen a pravidelně každý kalendářní měsíc byl proškolen v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Podle článku 5 bod 3 školního řádu bylo žákům žalovaného jednoznačně zakázáno bez pokynu učitele odborného výcviku nebo za jeho nepřítomnosti manipulovat se zařízením, nástroji, stroji i materiálem. Z výpovědi vyslychaných svědků,

spolužáků žalobce, vyplývá, že žáci v případě potřeby chodili pro materiál s mistrem, případně museli mít jeho svolení. Svědek G■■■■, který byl v té době mistrem žalobce, uvedl, že 13.10.2008, tedy v den úrazu, nikomu ze žáků nedovolil, aby si materiál brali, pouze žákům H■■■■ a B■■■■ dal pokyn, aby použili odřezky materiálu, nikoli však velkoformátové laminátové desky. Kromě toho měl žalobce v den úrazu připravit narýsovaný plán pouze za pomoci tužky a papíru, k čemuž žádný materiál nepotřeboval. Neměl tak důvod v blízkosti laminátových desek se pohybovat. Žalobce tedy přímo porušil školní řád a současně jednal v rozporu s pokyny vedoucího mistra. Pokud soud prvního stupně podle odůvodnění napadeného rozsudku sice nemá jednoznačně za prokázané, zda žáci měli či neměli toho dne výslovný souhlas mistra k jakékoli manipulaci s materiálem, avšak má za prokázané, že žalobce toho dne neměl s deskami manipulovat, měl připravovat narýsovaný plán pouze pomocí tužky a papíru, pak ze samého odůvodnění napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že bylo prokázano, že konkrétně žalobce měl toho dne od mistra jasný pokyn a tento pokyn porušil. Zákazu manipulace s materiálem bez pokynu učitele či za jeho nepřítomnosti si tedy žalobce nutně musel být vědom. Vedlejší účastník je tak přesvědčen, že úraz si žalobce způsobil výlučně vlastním zaviněním, jednal vědomě v rozporu se školním řádem a pokyny vedoucího mistra, počínal si při manipulaci s materiálem značně lehkomyšlně, když této manipulaci se značně těžkými deskami nevěnoval dostatečnou pozornost, přestal je držet, čímž jejich váhu ponechal pouze na svědku H■■■■, který takovou váhu sám udržet nemohl a tím žalobce zavinil pád desek. Ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že manipulace s těmito deskami byla běžná, žáci věděli jak s nimi manipulovat (avšak za přítomnosti mistra), a tedy tvrzení žalobce, že nevěděl jak má s deskami manipulovat a že za dobu tříletého odborného výcviku ani nikdy nebyl u toho, když se s deskami manipulovalo, pokládá vedlejší účastník za ryze účelové. Vedlejší účastník shrnuje, že jedinou příčinou škody, která byla žalobci v důsledku úrazu způsobena, bylo porušení školního řádu a současně porušení pokynu vedoucího mistra ze strany žalobce ve spojení s lehkomyšlným jednáním žalobce. Právě s ohledem na tehdejší věk žalobce, tj. věk blížící se věku dospělosti, je třeba uvažovat tak, že žalobce byl v době úrazu dostatečně a rozumově vyspělý na to, aby dokázal zhodnotit riziko manipulace s deskami o váze cca 60 kg, obzvláště když s těmito deskami žáci evidentně běžně za přítomnosti mistra manipulovali. Navíc žalobce se neměl v místnosti, kde se desky nacházely, vůbec pohybovat. Taktéž dozor nad žáky byl toho dne žalovaným zajištěn, a to prostřednictvím svědka V■■■■. Svědek V■■■■ a svědek G■■■■ dále uvedli, že laminátové desky byly skladované tak, že byly opřené o zeď pod určitým úhlem a zajištěné prkýnkem. Ze samotné váhy těchto desek je zřejmé, že desky samovolně spadnout a způsobit úraz nemohly, pakliže s nimi nebylo manipulováno. Skutečnost, že po předmětném úrazu žalobce začal žalovaný desky skladovat jiným způsobem, nemůže být podle názoru vedlejšího účastníka kladena žalovanému k tíži.

Žalovaný v jeho odvolání navrhol zrušení rozsudku soudu prvního stupně a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Je přesvědčen o tom, že nárok žalobce není vůbec dán, popřípadě spoluzavinění žalobce na celé záležitosti je v daleko větším rozsahu, takže nárok žalobce může být opodstatněn pouze ve zcela minimálním rozsahu. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by bylo prokázano, že desky nebyly zajištěny proti pádu, jak je v rozsudku uvedeno. Tato skutečnost je totiž zcela v rozporu s provedeným dokazováním. Desky byly proti pádu zajištěny, a to tím, že byly pod bezpečným úhlem opřeny o stěnu, nemohly samovolně spadnout, nemohly se posunovat a bylo možno s nimi za dodržení bezpečnostních pravidel vhodně manipulovat. Tímto způsobem se desky běžně skladují. Žalovaný nemůže taktéž souhlasit ani s tou úvahou soudu, že mu přitěžuje skutečnost, že po úrazu došlo ke změně ukládání laminátových desek, tzn. že jsou nyní pokládány tzv. na plocho, a že by tím

žalovaný připustil, že jím používaný způsob skladování desek před úrazem žalobce dostatečně neeliminovat možné riziko úrazu žáků žalovaného. Žalovaný trvá na tom, že původní způsob skladování desek byl zcela bezpečný, byl prověřený mnohaletým užíváním a bez nevhodné manipulace s nimi nemohly desky nijak změnit svoji polohu, spadnout nebo se posunout, neboť jsou opřeny o zeď v bezpečném úhlu. Přesto se žalovaný po předmětném incidentu snažil původní zabezpečení ještě změnit a kolem desek byla umístěna zahrádka, která sice zmírňuje rychlost padání desek, ale značně komplikuje jejich vyndávání. Žalovaný upozorňuje, že v reálném světě není možné vše zabezpečit na 100 %, je možné pouze eliminovat možná rizika na co nejvyšší míru, ale pokud se někdo bude chovat tak nezodpovědným, lehkovážným a riskantním způsobem, jak učinil žalobce, pak nikdo nemá stoprocentní šanci žádným opatřením ho před veškerým nebezpečím a veškerými riziky ochránit. Pokud soud uvádí, že zavinění žalovaného je spatřováno v tom, že zanedbal dohled nad žalobcem, pak je žalovaný toho názoru, že soud měl správně vyhodnotit, že žalobce, již byl žákem 3. ročníku a byl proto seznámen s riziky práce a s bezpečnostními pravidly. Žalobce se předmětný den pohyboval v prostředí, se kterým byl řádně seznámen, byl mu přidělen úkol, který byl svou povahou velmi jednoduchý a při dodržení pokynu učitele odborného výcviku by pro něj neznamenal vůbec žádné riziko nebezpečí (žalobce potřeboval jen tužku a papír) a i pokud žalobce pokyn učitele odborného výcviku nedodržel, přišel do styku pouze jen s materiálem a stroji, o kterých byl instruován a řádně poučen. Žalovaný je přesvědčen, že žádný dohled nad žalobcem nezanedbal, když řádný dohled nelze ani podle judikatury Nejvyššího soudu České republiky vykládat jako dohled nepřetržitý. Smyslem a hlavním účelem odborné praxe je připravit žáky na samostatný výkon práce a žáci 3. ročníku již musí být schopni, až na naprosté výjimky, vykonávat práce bez neustálého dozoru. Učitel odborného výcviku V■■■■, který měl v den úrazu žáky na starost, také v pravidelných intervalech kontroloval, zda žáci pracují a jak pracují a byl jim nápomocen při jakýchkoli problémech. Jednání žalobce, které se odehrálo v úseku několika minut, ale zcela vybočilo z mezí dovoleného jednání a učitel odborného výcviku mu nemohl účinně zabránit. Nelze klást k jeho tíži, že si nevšiml, že se žalobce pohyboval v místech, kde se pohybovat nemá, neboť předně se toto odehrálo poměrně rychle a učitel odborného výcviku má na starosti více žáků. Navíc učitel odborného výcviku toto sice zaregistroval, ale již na to nemohl dostatečně zareagovat, neboť ačkoli ihned přiskočil a snažil se s ostatními žáky desky držet, tyto se již převážily a i učitele odborného výcviku zranily. Žalovaný je tak pevně přesvědčen o tom, že řádný dohled nad žáky nezanedbal, že žalobce si úraz způsobil výlučně svým zaviněním a odpovědnost žalovaného za způsobenou škodu tak není v žádném případě dána.

K odvolání žalobce se písemně vyjádřil vedlejší účastník. Nesouhlasí s argumentem žalobce o tom, že žalobce byl v rozhodný den přidělen do skupiny tří osob, když vedoucím této skupiny měl být s ohledem na prospěch svědek M■■■■ H■■■■, který rozhodl o tom, že si půjdou vybrat materiál na výrobu zadaného výrobku a žalobce tohoto pokynu uposlechl. Žalobce totiž neměl jakýkoli důvod poslouchat pokyny svého spolužáka, tím spíše pokud takové pokyny byly přímo v rozporu se školním řádem a současně též v rozporu s pokyny vedoucího mistra, podle kterých měl žalobce pouze rýsovat technický plán a v místnosti s laminátovými deskami se vůbec nacházet neměl. Žalovanému nemůže být přičítána k tíži ani skutečnost, že žalobce všechny tři studenty za porušení školního řádu a nerespektování pokynu vedoucího mistra nikterak dále nesankcionoval. Již skutečnost, že žalobce utrpěl tak vážný úraz, bylo dostatečným ponaučením jak pro něho samého, tak pro ostatní jeho spolužáky. Vedlejší účastník nesouhlasí s argumentem žalobce, že žalovaný nezajistil dostatečný pedagogický dozor nad žáky, když v daný okamžik měl jeden mistr na starost velké množství žáků a nebyl tedy schopen dohlížet na všechny přítomné studenty. Z výpovědi

svědka V■■■■■ totiž vyplynulo, že toho dne měl na starost 11 až 12 žáků, takový počet žáků nelze zcela určitě pokládat za velké množství žáků, nad kterými by jeden pedagog nebyl schopen vykonávat dohled, obzvlášť pak, když se jedná o téměř dospělé jedince. Žalobce byl v době úrazu jistě dostatečně rozumově vyspělý na to, aby si byl vědom, že manipulace s materiálem je podle školního řádu zakázána a že k rýsování technického nákresu, jak mu bylo mistrem uloženo, žádnou laminátovou desku nepotřebuje a že poslouchat má pouze pokyny svého mistra a nikoli své stejně staré spolužáky. Vedlejší účastník v závěru svého vyjádření vyslovuje přesvědčení, že ke škodě došlo výhradně zaviněním na straně žalobce, který zcela vědomě svým jednáním bezdůvodně porušil školní řád a pokyny vedoucího mistra.

Odvolací soud po té přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212 a) občanského soudního řádu (z.č.99/1963 Sb., dále o.s.ř.), posoudil důvody odvolání účastníků i vedlejšího účastníka a dospěl k závěru, že odvolání nejsou důvodná.

Dne 18.11.2010 podal žalobce u soudu prvního stupně žalobu o náhradu škody, která mu vznikla v důsledku úrazu, jenž utrpěl jako učeň v rámci výkonu praktického vyučování dne 13.10.2008, kdy došlo k pádu dřevotřískových desek větších rozměrů, které žalobce zavalily. Žalobce utrpěl zranění pravého hlezna s následnou operací. Žalovaný prostřednictvím Kooperativy pojišťovny, a.s. uhradil žalobci bolestné, náklady spojené s léčením a náhradu za ztížení společenského uplatnění v základní výši. Nezaplaceno zůstává navýšení náhrady za ztížení společenského uplatnění a ztráta na výdělku po skončení pracovní neschopnosti, tzv. renta. Žalobci byl nejprve přiznán invalidní důchod III. stupně, poté invalidní důchod II. stupně. Žalobce velmi špatně chodí, není schopen vykonávat činnost, kterou studoval, tj. práci truhláře, je neschopen větší tělesné aktivity, byla mu diagnostikována póurazová stresová porucha. Žalobce žádá zvýšení ztížení společenského uplatnění na trojnásobek, tj. na částku 1.026.000,- Kč s úrokem z prodlení splatnou do 3 dnů od právní moci rozsudku. Vedlejší účastník poukázal na to, že právo mimořádného zvýšení ztížení společenského uplatnění připadá v úvahu jen ve skutečně výjimečných případech. Žalobce podle názoru vedlejšího účastníka není zcela odkázán na pomoc druhých a není zcela vyloučen z běžného, kulturního a společenského života. Vedlejší účastník nesouhlasil s uložením povinnosti k zaplacení úroku z prodlení, neboť povinnost zaplatit zvýšené odškodnění podle § 7 odst.3 vyhlášky č.440/2001 Sb. bez soudního rozhodnutí nevzniká. Vedlejší účastník navrhol zamítnutí žaloby. Rovněž žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhol zamítnutí žaloby s tím, že žalobce neprokázal, že se v jeho případě jedná o výjimečný případ hodný zvláštního zřetele. Při prvním jednání u soudu prvního stupně žalovaný dále uvedl, že je zatím sporné, zda žalovaný za úraz žalobce odpovídá, tj. zda žalobce nejednal v rozporu s předpisy upravujícími bezpečnost práce. V písemném podání ze dne 5.9.2011 pak žalovaný uvedl, že úraz se žalobci stal tak, že bez pokynu učitele odborného výcviku ještě se dvěma žáky, a to M■■■■■ H■■■■■ a M■■■■■ B■■■■■, prohledávali stoh desek uskladněných na dílně. Žalobce desky přestal držet, začal se smát, desky se začaly překlápět a padat a žalobce již na rozdíl od obou spolužáků nestačil utéct. Žalobce neobdržel žádný pokyn s deskami manipulovat, navíc se choval značně neopatrně a činnosti nevěnoval pozornost. Žalovaný je toho názoru, že za škodu nenese odpovědnost, protože jeho pracovníci nezanedbali dohled nad žáky, žalobce, ačkoli byl proškolen z pravidel bezpečnosti práce, jednal bez pokynu učitele odborného výcviku a bez náležité opatrnosti a úraz si tedy zavinil sám. Žalobce v průběhu řízení před soudem prvního stupně poukázal na to, že žalovaný v minulosti nesporel svou odpovědnost za úraz žalobce a předchoze uplatněné nároky žalobce vždy uspokojil, včetně renty, kterou i nadále žalobci vyplácí. K samotnému úrazovému ději pak žalobce uvedl, že desky, které se na něj zřítily, nebyly nijak

zajištěny proti pádu a manipulace s nimi byla velmi komplikovaná a nebezpečná. Teprve po úrazu žalobce bylo v místě uložení desek nainstalováno zábradlí, o které se desky při manipulaci s nimi opírají. Pro ilustraci žalobce uvádí, že jedna deska vážila cca 70 kg a žáci jich v době úrazu žalobce drželi 14. Žalobce nezajistil bezpečnost žáků při odborném výcviku a za úraz a škodu tak odpovídá. Žalobce současně rozšířil žalobu o nárok na ztrátu na výdělek po skončení pracovní neschopnosti, když tzv. renta je mu sice vyplácena, ale v nesprávné výši. Tuto změnu žaloby soud prvního stupně nepřipustil. Po provedení důkazního řízení soud prvního stupně ve věci rozhodl napadeným rozsudkem, a to tak, že základ žalobního nároku je opodstatněn do výše 50 %.

Soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu dostačujícím pro rozhodnutí o základu žalobního nároku, správně zjistil skutkový stav a rovněž i právní posouzení základu nároku žalobce je správné. K právnímu hodnocení zjištěného skutkového stavu odvolací soud dodává, že povinnosti škol a školských zařízení týkajících se bezpečnosti a ochrany zdraví dětí, žáků a studentů při vzdělávání a s ním přímo souvisejících činnostech a při poskytování školských služeb upravuje ust. § 29 zákona č. 561/2004 Sb. (školský zákon). Podle odst.2 tohoto ustanovení zajišťují školy a školská zařízení bezpečnost a ochranu zdraví dětí, žáků a studentů při vzdělávání a s ním přímo souvisejících činnostech a při poskytování školských služeb a poskytují žákům a studentům nezbytné informace k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví. V případě bezpečnosti a ochrany zdraví dětí a nezletilých žáků je pak důležitý také výkon dohledu, jehož zajištění je povinností ředitele školy nebo školského zařízení, vyplývající z § 164 odst.1 písm. h) školského zákona. Ze skutkových zjištění soudu prvního stupně vyplývá, že v den úrazu žalobce měl dohled nad skupinou žáků, do které patřil i žalobce, vykonávat učitel odborného výcviku R. G. Bylo také prokázáno, že pracoviště, na kterém se žáci v uvedený den pohybovali, sestávalo z několika dílen (výpověď žalobce, výpověď učitele odborného výcviku V. V) a pokud měl dohled nad žáky vykonávat jen jeden učitel odborného výcviku (V. V), který současně dohlížel i na jemu svěřenou skupinu žáků, nemohl tento dohled vykonávat současně na všech dílnách. Přitom žáci L., H. a B. se pohybovali ve strojní dílně, tedy v místě se zvýšeným nebezpečím úrazu, kde se současně nacházely i velkoformátové desky, a i když způsob uložení těchto desek nebyl bezprostřední příčinou úrazu žalobce, uvedený prostor vyžadoval důsledný dohled nad tímto pracovištěm. Takový dohled však nebyl reálný, jestliže v místě odborného výcviku byl pouze jeden učitel odborného výcviku. Žalobce se v době úrazu pohyboval ve strojní dílně, ačkoli měl pracovat v ruční dílně. Svědek V. V tvrdil, že do strojní dílny viděl; pak ale musel vidět i žalobce a zjistit, že se pohybuje v místě, kde se pohybovat nemá. Jestliže výše jmenovaní tři žáci (včetně žalobce) bezprostředně před úrazem žalobce „překlopili“ minimálně 10 velkoformátových desek (podle výpovědi žalobce dokonce 14 desek), pak se nemohlo jednat o jednorázový náhlý děj, kterému učitel odborného výcviku nemohl zabránit. Podle názoru odvolacího soudu učitel odborného výcviku měl a mohl při řádném provádění dohledu žáky manipulující s velkoformátovými deskami vidět a včas zakročit. Jednalo se sice o žáky již 3. ročníku (avšak na počátku 3. ročníku), kteří si zcela zjevně neuvědomili možné následky manipulace s uvedenými deskami, když do doby úrazu žalobce se žádný podobný případ nestal a k pádu desek nepochybně přispělo lehkomyšlné jednání samotného žalobce, včetně porušení školního řádu z jeho strany, když tato skutečnost významně ovlivňuje úvahu soudu prvního stupně i soudu odvolacího, který v tomto směru proti úvaze soudu prvního stupně nemá výhrad, pokud jde o rozsah vyvinění žalovaného.

Jak už je výše uvedeno, způsob uložení velkoformátových laminátových desek sám o sobě nebyl příčinou úrazu žalobce a skutečnost, že žalovaný se následně rozhodl způsob

skladování těchto desek změnit tak, aby byl bezpečnější, pak tato skutečnost nemá vliv na hodnocení rozsahu vyvinění žalovaného ve smyslu ust. § 367 zákoníku práce. Odvolací soud tedy nesdílí názor soudu prvního stupně o tom, že žalovanému „přitěžuje“ změna způsobu skladování desek, nicméně i tak po shrnutí všech ostatních významných skutečností, která vzal v úvahu soud prvního stupně, lze uzavřít, že míru vyvinění žalovaného lze vyjádřit padesáti procenty.

Pokud vedlejší účastník namítá, že soud prvního stupně ve stejné věci již jednou rozhodl rozsudkem ze dne 30.7.2012 č.j. 35 C 37/2011 – 256 a na základě stejných důkazů tehdy dospěl k jinému závěru než v napadeném rozsudku, k této námitce odvolací soud uvádí, že k rozsudku ze dne 30.7.2012 nelze přihlížet a vycházet z něho, jestliže o věci nesprávně rozhodl samosoudce namísto senátu, tzn. že přezkoumávané rozhodnutí vychází z úvahy tří soudců, nikoli jen samosoudce.

Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

V Plzni dne 22. března 2016

JUDr. Lubomír F i a l a, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Eva Šnajdrová